

[Hans Kjør.]

det; det hører til hans opgaver som ordfører for et regeringsparti at prøve på at gøre ulykkerne mindst mulige og de velsignelsesrige gerninger, der kommer ud af regeringens indsats, størst mulige. Men hvis man gerne vil have lidt nøgternhed frem, må man i hvert fald fastslå, at til de ca. 2 milliarder kr. skal i hvert fald lægges det, som økonomi- og budgetministeren har sagt, plus det at ministerens eget økonomiske sekretariat i den seneste redegørelse forsigtigt har sagt, at dette nok ikke længere slår til — og det er nok den forsigtigste af de økonomiske redegørelser, vi har fået. Jeg mener, at det økonomiske råd går noget videre i sin pessimisme over denne udvikling i det kommende år, og derfor tror jeg nok at mit bud, på de 3½-4 milliarder, som måske står højest i øjeblikket, er det mest realistiske.

Man skal bare huske på, når man sammenligner med årene forud — men det glemte hr. Lysholt Hansen, og det glemte ministeren desværre også — at forskellen er den, at fra og med 1. januar befinder vi os i EF med helt andre muligheder for vores betalingsbalance. Derfor kan man sætte en berettiget kritik ind over for den førte politik for, at den ikke har ført til resultater.

Må jeg sige i forbindelse med dette med tallenes anvendelse, at det vist også var hr. Lysholt Hansen, der i sin første tale havde nogle betragtninger over udviklingen, hvordan det var gået med importen, der var stagneret, og eksporten, der var i fremgang, og så fik vi nogle tal for de tre første kvartaler. Jeg skal ikke bestride disse tals rigtighed, men de dækker over en sandhed, som viser en anden udviklingslinje. Vi startede i det første kvartal med en stagnerende import og en meget stærk vækst i eksporten, så stærk at jeg tror, økonomi- og budgetministeren ved en lejlighed selv gav udtryk for, at der måtte være tilfældige årsager, og at det ikke kunne holde. Det viste sig da også, at i det andet kvartal fik vi nogen udjævning. Men kendsgerningen er, at nu, da vores medlemskab af EF er vedtaget af befolkningen, begynder disse reaktioner at komme, og det er vist ikke forkert at notere sig, at i øjeblikket har vi en vækst i importen og en stagnering i eksportvæksten. Vi er ikke nær oppe på de tidligere tal, men det hænger

naturligvis sammen med den førte økonomiske politik herhjemme, der giver et større pres på de hjemlige ting.

Jeg kunne gøre yderligere en bemærkning i den samme skure til hr. Lysholt Hansen, som igen i år bekymrede sig så voldsomt meget om obligationsudstedelsen — med rette for så vidt — men benyttede anledningen til ligesom at give befolkningen det indtryk, at det var de inflatoriske gevinster, man indhøstede på denne måde. Vel, det gør man måske også; jeg har ikke nogen tal for det, jeg har ikke materiale til at kunne se det. Men jeg er nogenlunde sikker på, at hvis man analyserer denne udvikling, vil det vise sig, at det er udviklingen i boligpolitikken, der fører til den stærkeste vækst i obligationsudstedelsen. Det er præcis den aktivitet, der foregår dér, som man også må påregne vil føre til endnu stærkere vækst i det kommende år — altså det, kapitalmarkedsrådet har advaret imod.

Ministerens sagde, at jeg vistnok — der var dog altså et vist forbehold — havde givet udtryk for, at det var de forkerte besparelser, regeringen havde gennemført. Jeg mener ikke, jeg har givet udtryk for den vurdering, at det var de forkerte. Jeg har først og fremmest, mener jeg, givet udtryk for, at de ikke var tilstrækkelige. Det er ikke det samme som at kritisere at man har gennemført besparelser. Gud bevares, vi må alle se i øjnene, at hvis der skal nås resultater i dette her, må der ske ting, som vi ikke alle kan være lige begejstrede for. Men det, jeg er mindst begejstret for eller mest kritisk over for, er, at de resultater, man når, ikke er tilstrækkelige til at løse denne problematik.

Så kan man blive ved med at spille sorter videre herinde, ligesom man gør det mellem stat og kommuner, og man kan sige, som ministeren gjorde det til stor fryd for regeringsbanken, at det eksempel fra Berlingske Tidende kan man henføre til den tidligere regering. Nej, det er den halve sandhed. Det er to år fra den tidligere regering og to år fra den nuværende regering. Jeg skal ikke løbe fra, at også jeg synes, at skattetrykkets udvikling var gal under den tidligere regering. Men det kan ikke nytte noget, vi kommer aldrig nogen sinde ud af den suppedas, hvis vi skal blive ved med at sige: ja men det gjorde I heller ikke i 1812, det